

A tak jsem Ivetě trochu poodkryla roušku, která halila naši detektivní kancelář Huklor.

Iveta chvílemi bledla, chvílema zelenala. „To o tom ví tolik lidí?“

„No jistě,“ ujistila jsem ji. „Možná toho dokonce víme víc než ty.“

„Jak to myslíš?“

„Tak například Antl tu starou bábu, jistou paní Čermákovou, nezabil. Dostala se z toho.“

„Ale to je výborný!“ zajásala Iveta. „Ještě dneska mu to musím říct!“

„Na tvým místě bych to nedělala,“ varovala jsem Ivetu. „Mohl by totiž hrozně rychle ze samý radosti zapomenout na ten svůj slib, kterej ti v Pekle dal.“

„Tak o tom taky víte?“

„Taky. A všichni to svorně považujeme za nejmoudřejší rozhodnutí tvýho života. Ale měli byste ho oba dodržet.“

„Já se teda o to rozhodně budu snažit,“ řekla Iveta. „Já teda určitě. Ale neměla bych za tou starou paní jít a omluvit se jí?“

„Ty ne,“ řekla jsem, „ale věděla bych o mnohem správnějším řešení.“